

Arrest

nr. 319 318 van 30 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2024 tot terugdrijving (bijlage 11) en van diens beslissing van dezelfde datum tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2024, om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker arriveerde op 19 december 2024 met vlucht ET732 op de luchthaven in Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 19 december 2024 de beslissing tot terugdrijving en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

De beslissing tot terugdrijving, die verzoeker op 19 december 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 19/12/2024 om 10.45 uur, aan de grensdoorlaatpost LPA BRUNAT, werd door ondergetekende, [S.K.] 1E INSPECTEUR.

de heer / mevrouw :

naam [I.M.] voornaam [T.]

[...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van [...]

afkomstig uit Addis Ababa met ET732, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2 Betrokkene zijn visum [...] werd op 18.11.2024 door de Belgische autoriteiten geannuleerd gezien hij niet voldeed aan de voorwaarden voor afgifte van het visum. Betrokkene is niet in het bezit van een ander visum of grensoverschrijdend document

[...]
]

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te reizen. Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in België blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie,...).

[...]

X (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°) Betrokkene is niet in het bezit van cash geld, beschikt niet over krediet- of bankkaarten en is niet in het bezit van een officiële garantverklaring (bijlage 3bis) van België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45euro/dag/persoon bij particulier verblijf of 95euro/dag/persoon bij verblijf op hotel te beschikken.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, die verzoeker ook op 19 december 2024 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 74/5, § 1, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot terugdrijving

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zodat vaststaat dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van het hoorrecht, van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht, en van artikel 6 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten). Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

Il ressort de la décision querellée que le visa du requérant aurait été annulé par le poste diplomatique Belge en RDC le 18/11/2024.

Que celui-ci a pris connaissance de l'abrogation de son visa lorsqu'il s'est présenté à la frontière le 19/12/2024. Soit un mois plus tard.

Que la décision qui abroge son visa est un acte administratif à portée individuel.

En droit,

Par définition, un acte administratif individuel se caractérise par le fait qu'il est concret et individualisé. Il est adopté sur base de la législation et de la réglementation existante, en vertu du principe de légalité.

Tout comme les règlements, son adoption doit reposer sur des motifs de fait et de droit, adéquats et pertinents. Toutefois, contrairement au règlement, l'acte individuel doit être, en plus, motivé formellement en vertu de la loi du 29 juillet 1991 « relative à la motivation formelle des actes administratifs » .

Pour qu'une décision administrative à portée individuelle ne produise ses effets, elle se doit d'être notifiée à son destinataire.

La notification est la formalité par laquelle l'administration communique aux personnes concernées ses décisions.

C'est à partir de ce moment que la décision lui devient opposable, peut sortir ses effets à son égard et peut faire l'objet d'un recours et de contrôle.

Les obligations de motivation prévues à l'article 62 de la loi sur les étrangers et aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, imposent à l'administration d'exposer les motifs (de fait et de droit) sur lesquels repose une décision ;

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est-à-dire des dispositions normatives sur base desquelles l'auteur de l'acte fait application en ce compris les motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont concouru à son adoption et qui constituent le fondement de cet acte ;

L'objectif des dispositions précitées est d'astreindre l'administration « à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité » et que « l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs » ;

Le respect de l'exigence contenue à l'article 3 de la loi précitée doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice ;

Au regard du devoir de minutie, principe général de bonne administration, « aucune administration ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer » ;

Il n'est pas superflu de rappeler que le principe de minutie « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » ;

La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents, au titre du principe de bonne administration, a déjà été consacrée par le Conseil d'Etat :

« Veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » ;

« (procéder) à un examen complet et particulier des données en l'espèce, avant de prendre une décision » ;

En fait,

Attendu que le dossier administratif démontre que l'ambassade aurait annulé le visa du requérant le 18/11/2024 (cfr print-screen communiqué à son conseil).

Que cependant, il n'existe pas de preuve formelle tendant à établir que cette décision ait fait l'objet d'une quelconque notification en ce qu'il n'existe aucun acte de notification de la décision dans son dossier administratif ; Ni dans son pays d'origine, ni en Belgique (Comme c'est le cas de l'acte attaqué).

Que le requérant fait remarqué que le simple fait de l'invoquer dans la décision de refoulement ne suffit pas à dire que cette décision lui a été valablement notifiée, et par voie de conséquence, lui est opposable.

Qu'en effet, la notification d'une décision administrative vise à permettre à l'administré de connaître les motivations de l'administration d'une part, et de pouvoir exercer un recours en cas de désapprobation par celui-ci d'autre part. Elle permet aussi aux juridictions de contrôler la légalité et la réalité des motifs invoqués.

Que le requérant ne connaît pas les raisons de l'annulation de son visa à ce jour et dans ce contexte, il ne peut les contester.

Que le tribunal de céans, ne peut également pas exercer de contrôle sur sa légalité alors qu'elle est intimement liée à l'acte attaqué.

Que le requérant souligne que cette décision ne lui est toujours pas formellement notifiée à ce jour.

Que comme souligné précédemment, le défaut d'accomplissement de cette formalité fait que bien que la décision existe dans le chef de l'administration, celle-ci ne lui est pas opposable. Par voie de conséquence, elle ne sort pas les effets qu'elle est censées produire à son égard.

Que pour rappel, la notification consiste à informer au destinataire de la décision, les raisons de celle-ci et l'indication des voies de recours.

Que le print screen du VIS communiqué à son Conseil le lendemain de son placement en détention, ne constitue pas une notification en ce qu'il ne reprend aucune motivation ni n'indique les voies de recours.

A tout le moins, il ne s'agit que d'une simple information dont on peut tirer deux conséquences concrètes :

- Il est impossible au tribunal de céans de contrôler sa légalité. Ce qui pose un réel problème de sécurité juridique puisque dans l'hypothèse où cette décision serait illégale ; En vertu du principe selon lequel l'accessoire suit le principal, l'acte attaqué serait également considéré illégal.

- L'absence d'opposabilité de cette décision à l'égard du requérant fait qu'il doit être replacé à la situation préexistante (titulaire d'un visa valide) et par conséquent, les motifs de la décision querellée sont inexacts.

Partant de ce constat, l'acte attaqué n'est pas adéquatement motivé puisqu'elle ne permet pas de vérifier la réalité et la légalité des motifs invoqués en ce qu'elle est l'accessoire d'une décision (le print-screen VIS) illégale en ce qu'elle n'est pas motivée et pour le surplus pas notifiée.

Le moyen est sérieux.

A. De l'irrégularité de la procédure dans l'adoption de la décision :

Attendu qu'en matière de contrôle de l'immigration et de prise de décision telles que le refoulement et le placement en détention, l'administration est tenue de mettre en œuvre le droit d'être entendu de l'administré.

Que cette règle a été consacrée dans un arrêt la Cour de justice de l'Union européenne C-116/13 du 5 novembre 2014, que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, lequel constitue un principe général du droit de l'Union.

Que le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (§§45et46), elle précise toutefois que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50) ;

Que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59) ;

Que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

Qu'en égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257) ;

Que sa mise en œuvre nécessite trois étapes :

- i. Que l'administration informe l'administré de son intention de prendre une décision défavorable à son égard ;
- ii. Qu'elle lui permette de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant la prise de décision.
- iii. Que l'administration prenne une décision en tenant compte des éléments portés à sa connaissance.

- Que dans le cas d'espèce, tout d'abord, le dossier administratif ne démontre pas que l'administration a pris le soin d'informer le requérant de son intention de lui refuser l'accès sur le territoire en raison de l'annulation du visa.

Que cela aurait impliqué la notification de la décision qui fonde celle du refus d'accès et subsidiairement du placement en détention.

- Qu'ensuite, il n'existe aucune preuve qui démontre que le requérant a pu faire valoir de manière utile et effective ses observations.

Qu'à ce sujet, l'administration dispose d'un questionnaire droit d'être entendu dans lequel, il est laissé le soin à l'administré de répondre aux griefs qui lui sont formulés sur ce document. Que l'administration n'a jamais présenté ce document au requérant pour qu'il exerce son droit de manière effective.

- Qu'enfin, les arguments qu'aurait pu faire valoir le requérant ne ressortent pas de la décision litigieuse puisque le requérant rapporte qu'après l'avoir informé verbalement que son visa était annulé, il s'en est suivi trois heures d'attentes à l'issue duquel il lui a été notifié la décision querellée.

Que les griefs formulés dans cette décision, outre celui de l'annulation du visa qui a été longuement invoqué ci-haut, il lui est également reproché de ne pas disposer de plan touristique et de ne pas disposer de ressources financières suffisantes.

Que le requérant fait remarquer que la possibilité ne lui a pas été donnée de faire valoir de manière utile et effective ses observations parce que :

Le requérant rappelle qu'il a informé à l'administration qu'il a voyagé avec son frère jumeau dénommé [I.M.J.] (Cfr. Annexe) et que ce dernier qui a été autorisé à pénétrer sur le territoire avait en sa possession tous les documents les concernant.

Concernant les informations touristiques, ceux-ci ont été présentés par son frère qui a été contrôlé en premier (précision : Ils se sont présentés tous les deux au guichet de l'immigration) et qu'il allait l'accompagner durant ses visites

Concernant les ressources financières et les lieux de séjour, le requérant fait remarquer qu'après leur atterrissage, il était prévu qu'ils se rendent en France le même jour puisqu'ils avaient réservés un bus à pour effectuer le trajet à 10h25.

Sur place, ils seraient hébergés par leur sœur qui avait pris le soin d'adresser à chacun des frères des lettres d'invitation avec la copie de son identité.

En ce qui concerne les ressources financières, le requérant fait remarquer que contrairement à ce qu'affirme l'administration, son frère avait présenté à l'agent aux frontières, une carte de crédit de la Banque RAW BANK qui dispose dont le dernier solde qu'il verse au dossier dispose d'un solde de 33.954,28€.

Qu'au regard de ce qui précède et en l'absence de notification de la décision d'annulation de visa qui par voie de conséquence, ne lui est pas formellement opposable, il n'est pas exagéré d'affirmer que l'objet et les conditions du séjour envisagé par le requérant étaient réunis au moment du contrôle.

Que pour le surplus, l'acte attaqué dénote de la violation des principes de bonne administration de minutie et démontre une erreur manifeste d'appréciation.

Qu'en effet, la partie adverse n'a pas suffisamment instruit le dossier en ce qu'il n'a pas saisi l'opportunité durant l'interpellation du requérant pour produire la décision d'annulation d'une part, ni la prise en compte des documents produits par le requérant et son frère d'autre part.

Qu'en outre, le non-respect des formalités de notification et le refus de notifier la décision du 18/11/2024 prise par le poste diplomatique (qui est son émanation) justifient l'annulation de l'acte attaqué."

3.3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoeker wordt teruggedreven omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf, omdat hij niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven en omdat hij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong. Verweerder heeft tevens de feitelijke vaststellingen vermeld die hem ertoe brachten tot dit besluit te komen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Verzoekers betoog dat een eerder genomen beslissing – de beslissing tot nietigverklaring van zijn visum – hem niet ter kennis werd gebracht en dat hij de precieze motieven van deze beslissing niet kent, laat niet toe te concluderen dat de in casu bestreden beslissing tot terugnijving niet deugdelijk werd gemotiveerd.

3.3.2.2. Waar verzoeker aanvoert dat de feiten die aanleiding gaven tot het nemen van de bestreden beslissing tot terugnijving niet deugdelijk zijn en een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker stelt in eerste instantie dat de beslissing waarbij zijn visum door een personeelslid werkzaam bij een diplomatieke post nietig zou zijn verklaard hem nooit ter kennis werd gebracht, zodat hij de reden(en) die aan de basis liggen van deze beslissing niet kent en deze beslissing hem niet kan worden tegengeworpen. Hij stelt tevens dat het bij gebrek aan deze beslissing voor de Raad niet mogelijk is om de rechtsgeldigheid van de beslissing tot nietigverklaring van zijn visum te verifiëren.

De Raad dient evenwel op te merken dat in de bestreden beslissing tot terugnijving drie motieven zijn opgenomen en dat het gegeven dat één van deze motieven kaduuk zou zijn niet toelaat te besluiten dat deze beslissing dient te worden geschorst. Tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugnijving kan slechts worden besloten indien geen van de aangegeven motieven deugdelijk is.

Daarnaast moet, ten overvloede, worden gesteld dat het enkele feit dat de beslissing tot nietigverklaring van het eerder aan verzoeker afgeleverde visum hem niet ter kennis zou zijn gebracht niet impliceert dat verweerder niet zou vermogen te verwijzen naar het bestaan van deze beslissing en op grond hiervan niet zou mogen vaststellen dat verzoeker heden niet over een geldig visum beschikt. Het staat verzoeker vrij om zodra hij kennis heeft kunnen nemen van de beslissing tot nietigverklaring van zijn visum de vernietiging van deze beslissing te vorderen en indien zijn beroep wordt ingewilligd kan hij alsnog gebruik maken van dit visum. Verweerder dient evenwel rekening te houden met de actueel bestaande toestand en het privilège du préalable speelt onverkort.

Verzoeker houdt verder ook onterecht voor dat de Raad niet kan verifiëren of er een beslissing tot vernietiging van zijn visum werd genomen en of deze deugdelijk is gemotiveerd. In het door verweerder neergelegde dossier kan immers worden gelezen dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode en op basis van de vaststelling dat verzoeker een visum verkreeg om professionele redenen, na voorlegging van een uitnodiging, en de uitnodigende instelling ondertussen liet weten hem niet te willen ontvangen.

Inzake het tweede motief in de beslissing tot terugdrijving – de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven – betoogt verzoeker dat hij samen met zijn broer reisde en dat deze over alle documenten beschikte. Hij toont hiermee niet aan dat verkeerdelijk werd gemotiveerd dat hij zelf geen documenten kon aanbrengen om het doel van zijn verblijf aan te tonen. Tevens moet worden aangegeven dat verzoeker, blijkens de door verweerder voorgelegde stukken, een visum aanvraag met het oog op een beroepsactiviteit in Duitsland en dat de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken inzake een voorgenomen verblijf in België een reis naar een verwant in Frankrijk hiermee niet verenigbaar zijn.

Wat betreft het derde motief in de bestreden beslissing – de vaststelling dat hij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van zijn verblijf – moet worden onderstreept dat verzoeker niet ontkent dat hij, bij de grenscontrole, zelf niet beschikte over bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van zijn verblijf. Door aan te geven dat J.I.M., zijn broer, het bewijs leverde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte bewijst hij niet dat voormeld motief incorrect is. Verzoeker is een volwassen persoon, zodat niet dient te worden aangenomen dat andere personen al zijn reiskosten zullen betalen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.3.2.4. Ook tot een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op grond van verzoekers toelichting niet worden besloten.

3.3.2.5. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker alvorens de bestreden beslissing werd genomen in kennis werd gesteld van het feit dat zijn visum nietig was verklaard en dat hem de kans werd gegeven uiteen te zetten waarom hij bepaalde andere documenten, die vereist waren voor de binnenkomst in het Rijk, niet kon voorleggen. Verzoeker werd ook in het bezit gesteld van een vragenlijst die hij invulde en waarin hij ook nog bijkomende toelichtingen kon verstrekken. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat het hoorrecht, op zich of als onderdeel van de rechten van verdediging, in de ruimste zin van het woord, in casu werd miskend.

3.3.2.6. Verzoeker laat voorts na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze te duiden waarom hij meent dat de artikelen 3 en 5 van het EVRM en artikel 6 van het Handvest van de grondrechten werden geschonden. Bij gebrek aan de vereiste toelichting kan bijgevolg geen schending van deze bepalingen worden vastgesteld.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3.5. Daarenboven kan nog worden gesteld dat verzoeker met zijn theoretische beschouwingen en door uiteen te zetten dat hij van oordeel is dat verweerder de beschikbare documenten niet deugdelijk heeft onderzocht of deze niet correct heeft beoordeeld niet aantoonde dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding kan geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Hij toont dit evenmin aan door te duiden dat hem de mogelijkheid wordt ontzegd om B.I., een vrouw die hij omschrijft als zijn zus, in Frankrijk te bezoeken. De bestreden beslissing tot terugdrijving verhindert verzoeker immers niet om in de toekomst eventuele familiebanden met personen in Frankrijk te onderhouden. Verzoeker toont zelfs niet aan dat de personen die hij stelt te willen bezoeken in Frankrijk effectief verwanten zijn. Ook aan de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde is dus niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

A. DECUYPER, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

A. DECUYPER

G. DE BOECK